



FNV
Hertogswetering 159
Postbus 9208
3506 GE Utrecht

T 088 368 0 368



CNV
Tiberdreef 4
Postbus 2475
3500 GL Utrecht

T 030 751 11 00



VCP
Bezuidenhoutseweg 60
Postbus 90525
2509 LM 's-Gravenhage

T 070 349 97 40

Onderwerp

Internetconsultatie beperken van de compensatieregeling transitievergoeding bij ontslag wegens langdurige arbeidsongeschiktheid tot kleine werkgevers

CNV, FNV, VCP hebben met grote zorg kennisgenomen van de uitwerking van deze bezuiniging die ten koste gaat van kwetsbare zieke werknemers. Door het afschaffen van de compensatieregeling transitievergoeding voor middelgrote en grote werkgevers dreigen werknemers wederom in een onzekere situatie terecht te komen. Namelijk de situatie waarin hun dienstverband 'slapend' in stand wordt gehouden, om uitbetaling van hun wettelijke recht op transitievergoeding te voorkomen. Zonder dat er voor deze werknemers nog perspectief is in hun dienstverband. CNV, FNV en VCP vinden het uitermate kwalijk dat onderhavig voorstel enkel ziet in de afschaffing van de compensatie, zonder dat er een oplossing komt voor dit probleem. Daarmee legt de wetgever de gevolgen van deze bezuiniging willens en wetens neer bij de groep die het meest kwetsbaar is: langdurige zieke werknemers. CNV, FNV en VCP vinden dit niet uit te leggen, en roepen de Minister op om alsnog in een oplossing voor deze groep te voorzien.

Probleem keert gewoon weer terug

De compensatieregeling is zeer recent (2020) opgesteld en ingevoerd als oplossing voor een schrijnend probleem. Deze regeling bestaat dus nog maar zo kort dat hij nog niet eens geëvalueerd is. Dit maakt de gedeeltelijke afschaffing op zo een korte termijn wel heel bijzonder. Het zal bijdragen aan het beeld van een wisselvallige en onbetrouwbare overheid.

Werkgevers zijn sinds de invoering van de WWZ in 2015 gehouden om werknemers een transitievergoeding uit te betalen bij ontslag. Deze verplichting had helaas voor zieke werknemers vaak een ongewenst effect, namelijk de zogenoemde 'slapende dienstverbanden'. Werkgevers lieten het dienstverband formeel voortbestaan, terwijl er geen arbeid meer door de werknemer werd verricht en er (na 104 weken) ook geen loondoorbetalingsverplichting meer bestond. Omdat het dienstverband niet werd beëindigd, hoefde de werkgever geen transitievergoeding te betalen. Voor werknemers betekende dit dat zij vast kwamen te zitten in een 'lege huls'. En dat zij de uitbetaling van de transitievergoeding misliepen.

Dat dit zeer onwenselijk was, was destijds een zeer breed gedragen conclusie. Werknemers(organisaties) maakten op grote schaal de stap naar de rechter om alsnog de uitbetaling van de transitievergoeding op te eisen. Met de compensatieregeling werd uiteindelijk in een sluitende oplossing voorzien, naar grote tevredenheid van zowel werknemers als werkgevers.

Met het grotendeels afschaffen van de compensatieregeling keert dit probleem voor werknemers van middelgrote en grote werkgevers weer terug. Dit risico wordt ook benoemd in de Memorie van Toelichting van dit voorstel. De meest gezaghebbende uitspraak op dit onderwerp (de Xella-beslissing van de Hoge Raad) gaat al uit van de komst van de compensatieregeling. Geen van de betrokken partijen, inclusief het ministerie van SZW weten wat het wegvallen van de compensatieregeling doet met een nieuwe afweging van de Hoge Raad. De compensatieregeling was namelijk belangrijk voor de invulling van de norm van goed werkgeverschap waardoor de Hoge Raad heeft geoordeeld dat de werkgever moet instemmen met een redelijk voorstel van de werknemer tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst met toekenning van een vergoeding. In de Memorie van Toelichting wordt terecht erkend dat het beperken van de wettelijke compensatiemogelijkheid mogelijk invloed heeft op de ontwikkelde norm.

Wederom onzekerheid en eindeloze procedures

Met dit wetsvoorstel wordt de compensatieregeling voor een groot deel van de werkgevers afgeschaft, zonder dat in een (nieuwe) oplossing wordt voorzien. Dat betekent dat het probleem wederom bij kwetsbare werknemers wordt neergelegd. Zij zullen opnieuw door middel van het voeren van procedures hun recht op transitievergoeding moeten proberen te halen. Dit brengt opnieuw jarenlange onzekerheid voor iedereen in een dergelijke situatie met zich mee. Met bijbehorende juridische kosten (voor zowel werknemers als werkgevers) en belasting van de rechterlijke macht. CNV, FNV en VCP vinden dit zeer onwenselijk.

Zorg voor een oplossing en laat zieke werknemers niet aan hun lot over

Voor CNV, FNV en VCP is het duidelijk: zieke werknemers die na twee jaar ziekte nog een keer jarenlang mogen procederen om hun ontslagvergoeding te krijgen zijn de grootste slachtoffers van deze platte bezuiniging, een besparing van structureel 380 miljoen euro. CNV, FNV en VCP zijn van mening dat meewerken aan een beëindiging van een dienstverband na langdurige ziekte, met uitbetaling van de transitievergoeding, hoort bij goed werkgeverschap. Of de transitievergoeding nu achteraf gecompenseerd wordt of niet. CNV, FNV en VCP vinden het terecht dat de wetgever dit in deze Memorie van Toelichting ook zijdelings benoemd. Echter, deze passage is nog niet het begin van een oplossing voor deze groep. CNV, FNV en VCP roepen de Minister op om verantwoordelijkheid te nemen voor het (opnieuw) laten ontstaan van het probleem van slapende dienstverbanden. Dit kan door het wetsvoorstel zodanig aan te passen, dat er voor werkgevers een verplichting ontstaat mee te werken aan een beëindiging van het dienstverband van langdurige zieke werknemers, met uitbetaling van de transitievergoeding.